

Lương Sĩ Hằng

Giải Tỏa Phiền Muộn

Của Nội Tâm

*Bài Giảng tại Đại Hội Thanh Tịnh,
Long Beach, Hoa Kỳ,
Ngày 6 tháng 7 năm 1985*

Giải Tỏa Phiền Muộn Của Nội Tâm

Long Beach, ngày 6 tháng 7 năm 1985

Thưa các bạn,

Hôm nay là ngày thứ nhì của Đại Hội, chúng ta lại có cơ hội chung thiền để tưởng nhớ Bề Trên trong nguyên ý thanh nhẹ đóng góp cho cả càn khôn vũ trụ. Huynh đệ tử mọi khắp năm châu cũng đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu hướng về Đấng Cha Trời kính yêu trong một tinh thần giải thoát.

Chúng ta đã qua một ngày tràn đầy thanh điển chuyển hóa trong tâm tư của mọi linh căn. Pháp thủy tưới tươi các nẻo hóc trong tâm tư của chúng ta, giờ đây chúng ta lại có cơ hội thiền chung trong thực hành thanh tịnh và sáng suốt. Tại sao chúng ta phải học đường lối thanh tịnh và sáng suốt? Đường lối

thanh tịnh và sáng suốt - sự giúp đỡ dìu dắt tâm linh của chúng ta tránh qua khỏi tất cả những sự trở ngại của tam cõi thiên địa nhân, tự đạt lấy sự thanh suốt, hóa giải nguyên khí trước ô trong tâm của chúng ta.

Chúng ta đồng mang một tâm bệnh: thiếu dũng chí, thiếu lượng từ bi. Chúng ta khao khát hai điều này, muốn xây dựng dũng chí trong thanh tịnh, muốn khai mở dung lượng từ bi tha thứ và thương yêu. Qua những lời nhắc nhở triu mến của thiêng liêng, những giọt lệ đau buồn của Cha Mẹ trên Trời đang trông đợi, chúng ta thức giấc muốn buông bỏ tất cả để đưa hồn về quê, tự tin nơi khả năng của chính mình, xây dựng niềm tin vô cùng sống động, đi đi mãi mãi cùng đi, đi trong vòng tay thương yêu, lội trong biển yêu của Thượng Đế, chèo trên chiếc thuyền Bát Nhã là thể xác cấu trúc bởi siêu nhiên này, lặn hụp, biết bao sóng gió đưa đẩy thúc giục, càng muốn đập chìm thuyền ta, ta càng muốn nổi chìm. Ba cõi đều thử thách và xây dựng, lòng tri ân vô cùng sau cơn nhồi quả chúng ta

được đến bờ bên giác bên kia, chúng ta mới thấy giá trị sự thanh tịnh và sáng suốt.

Niềm tin của chúng ta là một niềm tin tự xây dựng trong chu trình tiến hóa. Qua bao nhiêu kiếp lặn hụp tại thế gian, chúng ta đã quên mất cái vốn thanh tịnh của chúng ta, dựa vào ngoại cảnh, dựa vào lý thuyết, bỏ quên sự thực hành. Nói rằng tôi muốn tu, tôi muốn đi, tôi muốn về, tôi muốn tận hưởng hạnh phúc của Đấng Cha Mẹ trên Trời, nhưng thiếu hành làm sao đi các bạn.

Ngày hôm nay với sức mạnh huynh đệ tỷ muội đồng hành hướng thượng là một cơ hội may mắn nhất để diu tiến tâm linh và đánh thức tâm linh của mọi cá nhân, chuyển cho mọi cá nhân thấy rõ ràng: lỗi tại ta, chính chúng ta biết nói mà không biết đi, muốn hành mà không hành, cho nên tạo sự bê trễ và lười biếng, khối tà lại xâm chiếm, gieo cho chúng ta một bản tánh ỷ lại, và quên lui về dung điểm thanh tịnh. Lắm lúc chúng ta cảm thấy chán nản, tại sao trong tâm chúng ta đã vạch sẵn một con đường đi lại chán nản? Tứ

chi, lục căn lục trần đều hữu hạn, ham đùa giỡn, ham thi thố của đôi môi và quên nguyên ý thượng thăng của con đường chánh giác, thì làm sao mãn nguyện được cho chủ nhân ông. Nếu chủ nhân ông biết được trách nhiệm của chính mình thì ngày đêm phải lo tu dưỡng, lo lập hạnh nhẫn hòa, thăng hoa ý thức, mới đem lại ánh sáng, mới khám phá được thực chất, mới tìm ra hạt kim cương đời đời bất diệt trong nội tâm là Mô Ni Châu sẵn có, mọi người đều có, nhắm mắt mà thấy ánh sáng, điểm sáng đó là một điểm đưa hồn về quê. Chính nó là ta, nó là bất diệt và vô tận, sức mạnh của nó nứt trần bất nhiễm, luôn luôn tràn đầy dũng chí và hào quang sống động. Mấy ai đã khám phá được điều này, trừ người thực hành. Sách Phật để đó, lý Chúa hằng y, thực hành thiếu sót, đòi hỏi thì nhiều, tự tạo lầm sai trong sự mê muội, hứa đi không đi, hứa làm không làm, tạo tội cho chính mình, tự biện hộ sự sai lầm, thiếu thật thà với chơn tâm, làm sao đắc pháp.

Ngày hôm nay chúng ta đã nhận được chơn

lý tràn đầy trong tâm thức, đó là pháp thủy đang rửa ráy sự tăm tối của chính chúng ta. Ai đã đem lại tia hy vọng này? Ai đã ban bố tia hy vọng này? Ai đã quang chiếu tia hy vọng này? Có phải sức mạnh của Đại Từ Bi không các bạn? Tại sao Ngài ở trên cõi vô cực thanh tịnh nhẹ nhàng lại lo lắng cho những người động loạn phạm thiên điều? Hữu ích gì cho Ngài? Hữu ích gì cho Mẹ Diêu Trì Kim Mẫu? Tại sao Mẹ phải khóc, phải rơi lụy ngày đêm để giải nghiệp cho các con đở Ngài tại thế? Tại sao Ngài không bỏ quên chúng ta đi, mượn đủ phương tiện để giáo hóa và đánh thức chúng ta, để làm gì? Ngày hôm nay kỳ thật càng ngày Bề Trên càng gần chúng ta, càng đánh thức chúng ta, càng kêu gọi chúng ta, xây dựng niềm tin thẳng hoa trên đường giải thoát. Sẵn cơ đồ, sẵn nơi hạnh phúc yên nghỉ, chỉ chờ chực, chờ chực sự thành tâm thực hành của chính chúng ta mà thôi.

Sự liên hệ đời đời bất diệt giữa mẹ con, giữa cha yêu quý, thể hiện trong hoàn cảnh thế gian cha mẹ bằng xương bằng thịt vẫn quý

yêu chúng ta vô cùng, chờ cho đến ngày chúng ta thức giấc thấy rõ tội lỗi của chúng ta đã phản trắc đối với cha mẹ, tội lỗi của chúng ta đã phản trắc đối với Thầy bạn. Trên đường tu về nguồn cội ta cũng lâm phải trong tình trạng phản trắc, phản đạo, phản mình, che lấp chơn tâm, càng ngày càng tăm tối, lắm khi học được lý thuyết rất nhiều, nói được, hành không được, tự mình thối thức và khóc thâu đêm.

Giáng lâm xuống thế gian đã được nhồi quả, đã rơi vào dung điểm bơ vơ, sống trong chiều hướng kích động và phản động rồi tự tạo lấy một đường lối đen tối là chống tất cả, nhưng rốt cuộc chẳng đi đến đâu. Trong một cơn mộng giật mình mới thấy rõ ta đã phản ta chứ phản được ai đâu, làm cho mình càng ngày càng hung hăng mất quân bình, lệ thuộc ngoại cảnh. Sự cầu xin tăm tối, trặc ẩn trong tâm, tạo khổ tức là nghiệp mà không hay, tưởng là ta đã đạt, ta đã thành.

Sự may mắn vô cùng đã đến với huynh đệ tử muội của chúng ta là hiểu rõ con đường tự

tu tự tiên, tự ăn năn hối cải. Một ngày hăm bốn trên hăm bốn sự sai lầm triền miên, xem ngoại cảnh thích ngoại cảnh là làm, nghe lý đời khen lý đời là sai, nói ra những lời bất chánh và biện hộ những lời bất chánh lại càng xa lánh chơn lý, hít vô và thở ra không hiểu rõ sự thanh trực, không phân minh nổi, đánh mất thanh tịnh mà không hay, bơ vơ nơi trường đời, không pháp không thầy.

Cho nên ngày hôm nay các bạn đã thấy rõ rồi, người truyền pháp đã trao tận tay các bạn một chìa khóa tự khai mở từ khối óc cho đến ngũ tạng và chuyển hóa hành động đi đứng ngồi nằm từ động trở về tịnh để quán thông tam cõi và trở về với niềm tin thanh tịnh, quy không tam giới, để xác nhận được phàm là gì, chơn là gì, đời đời bất diệt là gì, cảnh tự tại tan tạt bọt chung đặng hàng ngày không có lỗi thoát.

Thưa các bạn, chúng ta có giây phút thức giác, tha thiết triu mến tình thương của Cha Mẹ trên Trời đã ngày đêm xây dựng cho cả càn khôn vũ trụ, tràn ngập ban bố hào quang

sống động cho vạn linh đồng có cơ hội thăng hoa. Chúng ta nhìn xem, mở mắt xem, bầu trời thanh nhẹ lại có đám mây tụ tan vô thường; thế gian có xác phàm, tâm không ổn định cũng tụ tan bất thường tương đồng với Đại Thiên Địa, khi buồn khi vui, khi nhớ khi quên, khi động khi tịnh. Xác phàm này là đại diện một Tiểu Thiên Địa, vậy các bạn là ai? Các bạn là thật sự là một đấng quyền năng chủ nhân ông đang chịu trách nhiệm đối với Tiểu Thiên Địa này, liên hệ với cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta đã và đang học và hành trên đường trở về đại giác, chúng ta chịu xây dựng để trở về với nguyên căn thanh tịnh và sáng suốt sẵn có của chúng ta, thì chúng ta mới thấy rõ nhiệm vụ giáng lâm xuống thế từ bao nhiêu kiếp đắm chìm trong bể khổ trầm luân, quên về và không dám tự chủ, đắm ra sợ sệt, đắm ra lệ thuộc, chứ kỳ thật nhứt lý thông vạn lý minh, bạn biết bạn là vũ trụ, vũ trụ là bạn, nhân hòa thì các bạn tìm ra biết bao nhiêu là chân lý sống động để hỗ trợ cho cuộc hành hương này.

Trì chí tu học mới đạt pháp, cho nên nhiều người tu tại thế được thiêng liêng hỗ trợ, đánh thức, tưởng ta là có chức lớn, tưởng ta là được Thầy độ, tưởng ta là được Trời ban, yên chí không hành, thì triệu triệu năm cũng trôi dạt vào nơi thâm sâu mà thôi.

Các bạn xem lại nghiệp trần của các bạn đã làm nhiều điều bất chánh, tự kỳ thị lấy mình, tranh chấp triền miên, ôm lấy sự tăm tối vô thức không khai triển được, không chịu tự thức để giải phần trước trong nội tâm mà nuôi dưỡng phần trước đó để bám víu và tạo mê tạo chấp. Trời Phật đã cho các bạn có một gia cang, một hoàn cảnh, là một ân sư không rời các bạn từ giây phút nào cả, nhưng các bạn không chịu học, cứ đâm đầu hướng ngoại, tìm cái cao hơn mà chính chúng ta cũng ở trong vị trí cao mà không xử dụng, rồi hạ mình nhưng mà không hạ đúng, vì nhân không có, hòa cũng không, làm sao đẹp được tự ái bạn, cho nên sự tự ái của các bạn càng ngày càng che lấp sự sáng suốt của bạn, trước trong cơ tạng của bạn nó lại hoành hành, tình dục nó lại

khêu gợi, sự đưng chạm lại phát khởi.

Các bạn được gần những Đấng Thiêng Liêng nhưng mà không có bền tâm sửa chí để trở về sáng suốt thì một ngày nào đó, tới giây phút điểm đạo thử thách các bạn sẽ xa lìa đạo pháp, vì lòng tự ái, vì lòng kỳ thị, thiếu từ bi sáng suốt và thanh tịnh, sai một ly đi một dặm, trong nháy mắt các bạn lại xa bên giác như xưa. Càng ngày càng tiêu tụy, thân xác bất ổn, tâm linh bất hòa, gieo khổ triền miên cũng như lúc lâm trần nhiễm trần, bơ vơ khôn xiết.

Ngày hôm nay duyên lành đến đã mở tam cõi cho các bạn thấy; sách đã in, cảnh nhơn gian, cảnh địa ngục, cảnh thiên đàng, cảnh luân hồi, do ai quyết định? Chính do tâm các bạn mà thôi. Nếu các bạn trì chí nuôi dưỡng thanh tịnh, thì những cõi này là những tượng trưng để cho các bạn tiến mà thôi, không thấm thía, không đắm chìm vào đó, và không tạo khổ cho nội tâm nữa. Nói thì dễ, làm thì khó, cho nên tôi đã thường nói lời nói của các bạn, sự trách móc của các bạn, sự kỳ thị của

các bạn, sự tự ái của các bạn, sự dâm dục của các bạn, ba cõi đều lưu trữ và ghi chép hết. Nếu các bạn không tự thức thì chính bạn là người giam hãm các bạn ở tương lai. Thiếu hòa, thiếu nhẫn, thiếu sáng suốt, chính mình giam hãm mình mà không hay, tưởng là chẳng ai xâm phạm được ta.

Tình thương và đạo đức lúc nào cũng xâm chiếm tư tưởng các bạn, nếu các bạn đáp ứng thì các bạn sẽ có cơ hội trở về với khối tình thương Vô Vi sống động. Ngày hôm nay các bạn đã bước chân đến xứ Hoa Kỳ, nơi này tự do, vật chất khai triển, cực động khuyến rũ, nhưng mà các bạn đã thấy Ban Tổ Chức, bao nhiêu tuổi trẻ, bao nhiêu tâm huyết, bằng lòng lập hạnh hy sinh tánh hư tật xấu để hòa và độ. Những người tuổi trẻ này đã làm, đã hành, chỉ mong cầu đi đúng thiên ý mà thôi, bỏ công bỏ của, rơi lụy để có một cơ hội thức tâm, ngược lại với tình đời bỏ công bỏ của để chơi bời phá khuấy. Các bạn đã thấy gương lành thể hiện tại thế qua thiên ý, đang lèo lái những tâm linh của con đở Vô Vi trở về với

chính nó.

Ngày hôm nay các bạn cảm động vô cùng, huynh đệ tử muội của chúng ta xa quê hương đau buồn, lấy sức lao động của mình đổi chác trong cảnh kỳ thị, thiên hạ xem thường giống dân nhỏ bé. Nhưng ngày hôm nay, đã phát đại nguyện mở thức hòa đồng, kính yêu muôn loài vạn vật, phục vụ tận độ chúng sanh. Bàn tay nhỏ bé này, với một chơn tâm vô cùng kính yêu Thượng Đế, đã bỏ công, dịch từ cuốn sách, dịch từ chữ, in từ cuốn sách. Mưu cầu, tay truyền tay, để cho huynh đệ, tử muội khắp năm châu trong một nhịp thở của địa cầu này, đồng có cơ hội thức tâm. Các bạn thấy việc làm thực hành của Ban Chấp Hành Hoa Kỳ đã làm gì cho bạn, còn phải chấp nhận những sự chửi phá đê nặng trong tâm hồn, nhưng người vẫn tin nơi sự thanh tịnh và sáng suốt sẽ giải quyết tất cả. Tóc vẫn đen, tuổi vẫn trẻ, tâm vẫn già, đứng ra gánh vác mọi sự nặng nhọc, bất chấp công của, bất chấp sự dị nghị của thời đại, bất chấp sự tranh đua bất chánh, tự lèo lái lên con đường thức giác cứu

độ chúng sanh. Hỏi Cha yêu quý của chúng ta có cảm động không? Thật sự có. Có chiếu ban không? Có. Mẹ hiền của chúng ta có chiếu ban cho những người này không? Có. Những người này đã rơi lụy rất nhiều, rơi lụy trước công chúng với một lời nói cảm động, mừng được có cơ hội thương yêu huynh đệ tỷ muội, tha thiết cầu mong, thật sự thương yêu và đóng góp, không vụ lợi, đã huy động tất cả khả năng thanh tịnh sẵn có của mỗi cá nhân để đóng góp trong cơ đồ xây dựng một hoa sen niềm tin sáng suốt, tự đi vào con đường nứt trần bất nhiễm, không nhiễm trần. Nếu tâm tánh của Ban Tổ Chức Hoa Kỳ hôm nay còn tâm trần, thiếu dũng trong thanh tịnh, thiếu nhân hòa thì làm sao có chỗ thành công, dọn chỗ cho chúng ta có cơ hội ngồi xích gần nhau để học chữ thương yêu và tha thứ. Thượng Đế cho chúng ta có một cơ hội hưởng trong tự do, từ sự độc tài đã khống chế chúng ta, ngày hôm nay chúng ta bước vào thêm tự do, mà chúng ta không tin nơi khả năng của chính mình để trở về với bốn giác thì chừng

nào mới giác được chơn tâm. Vui thay và lành thay những gương của đời đã hỗ trợ chúng ta tu tiến. Chúng ta không ngờ ngày hôm nay chúng ta được ngồi trong một ngôi trường lớn lao, trong đó cộng với sự thông minh vĩ đại của chúng sanh. Toàn là người di trú xa quê hương, đến xứ Hoa Kỳ lập nghiệp, trong một ý thức huynh đệ tìm lối thoát cho chung, đã đóng góp và xây dựng một ngôi trường vĩ đại. Ngày hôm nay huynh đệ, tỷ muội chúng ta, không ngờ được hưởng giây phút thiêng liêng này, kỷ niệm này, cảm động lòng Trời. Càng được thanh nhẹ, càng được hưởng nhiều, càng nhớ huynh đệ, tỷ muội, bạn đạo khắp năm châu cũng đang trong cảnh trầm luân bơ vơ, càng quý mến những kẻ thân yêu bên nhà, chúng ta thốn thức vô cùng, thâu đêm tưởng nhớ, nhớ Cha Mẹ trên Trời, nhớ nguồn gốc bất tận. Tình thế bắt buộc chúng ta phải tha thứ và thương yêu, xây dựng một niềm tin sống động vô cùng để cứu rỗi vạn linh trong ta. Chúng ta đã cảm thức được hồn bất diệt, thì huynh đệ chúng ta cũng bất diệt, nhưng

đã và đang trong cơn nhồi quả đó thôi. Mọi tâm thức, mọi ý lành của chúng ta có thể gởi đến tam cõi thiên địa nhân, kể cả địa ngục đang trừng trị những phần tử thiếu từ bi, xây dựng ác nghiệp. Chúng ta cũng cầu mong cho những linh hồn đó sớm thức giấc để trở về với chính họ, ăn năn sám hối, tiêu trừ vọng động, tự giác tự minh, lấy Trời làm chánh. Chúng ta đã nhìn cái bản thể eo hẹp thể hiện trên mặt đất này, sống với ai đây, tranh giành căn nhà chút xíu, tranh giành chiếc xe nhỏ nhỏ, tranh giành một cửa cải không bao giờ đem đi được, nhưng mà rốt cuộc chúng ta đi đâu? Chúng ta phải lấy Trời làm nhà, lấy Đất làm giường, lấy sự đau khổ làm nhà thờ, lấy sự đau khổ ác nghiệp để cầu xin Phật độ. Cho nên chúng ta càng ngày càng hiểu sâu hơn, hiểu rộng hơn đường đi nước bước, chung qui cũng trong thanh tịnh mới có sáng suốt. Những bài học chân lý thể hiện trong tâm hồn của chúng ta trong chuyến dự Đại Hội này. Thấy thương thấy mến tất cả huynh đệ tỷ muội chúng ta, quý vô cùng, Trời ban mới có, chớ không có

người nào mới có thể làm được. Không ngờ chúng ta có cơ hội đầm ấm trong căn phòng, ôm lấy một tâm thức, tự nguyện, tự đi và tự giác.

Ngày thứ nhì trong Đại Hội chúng ta lại có cơ duyên tham thiền gởi hồn về quê, cầu xin cho vạn vật thái bình. Chúng ta là người phải đi trước, phải lập hạnh hy sinh, gạt bỏ tất cả những tánh hư tật xấu, đổ kỹ tự hiềm không còn nữa. Chúng ta là thánh trần tại thế, hoa sen tươi đẹp, thực hiện cho kỳ được chân lý của Đấng Cha Trời đã giao phó trong nội tâm, lúc giáng lâm xuống thế gian cho đến bây giờ.

Ngày hôm nay chúng ta mới tìm về được, tìm về nguồn cội, tìm về sự cứu rỗi; chính mình phải đi trong thanh tịnh. Thanh tịnh là có tất cả, thanh tịnh là sẽ vượt qua tất cả. Đường đi đầy đầy chông gai trong lúc chúng ta còn nuôi dưỡng phàm tánh; càng ngày càng tu các bạn sẽ bỏ được phàm tánh, không còn chông gai, thật sự là Tiên tại trần. Nói thì dễ, hành thì khó, nếu dụng lý thuyết thì các bạn cảm thấy khó; nếu có pháp giúp bạn thì chẳng

có khó. Trước kia các bạn chưa biết Pháp Soi Hồn là một phương pháp để hỗ trợ cho thân kinh khối óc của các bạn càng ngày càng ổn định, cái Pháp Luân Thường Chuyển là giải tỏa tất cả những sự trược ô trong nội tâm, nội tạng, huệ tâm tự khai. Cho nên nhiều bạn đã nói tôi tu, tôi tu rất nhiều ngày nhiều giờ, mà tại sao tôi cũng nghe băng và tôi cũng thiền như vậy mà tôi không thấy gì hết? Thấy chưa, hạnh hy sinh của các bạn chưa có, chưa chịu bỏ, làm sao các bạn thức! Các bạn phải trở về với chánh giác chủ nhân ông và điều khiển lục căn lục trần của các bạn và giáo hóa chúng nó, phải từ bỏ tất cả những tập quán bất chánh đã nuôi dưỡng nhiều kiếp và thực hành quy không mới thấy rõ hành động sai trái mà bạn đã nuôi dưỡng từ lâu. Đến ngày hôm nay tu các bạn còn tính trong sự tu là động; tu chỉ đi trong thanh tịnh triền miên đời đời bất diệt mới thật sự là tu. Đừng có tính trong lúc tu. Nói tôi nghe băng, đó là các bạn còn tính rồi thấy chưa? Tôi tu bao nhiêu năm, đó là cũng còn tính rồi. Tính là động đó

các bạn. Các bạn nuôi động làm sao các bạn có tịnh. Các bạn phải bỏ động các bạn mới là tịnh, các bạn thấy rõ. Mà trong lúc tôi không phân tách ra thì các bạn nói rằng các bạn rất đúng, tôi theo Ông Tám, tôi hành như Ông Tám mỗi đêm mà tôi không có thấy khi gì hết. Các bạn chưa thấy các bạn mà thôi, chính các bạn đang động, chứ các bạn đâu có làm đúng theo như Ông Tám làm đâu! Các bạn đâu có làm đúng theo Phật làm đâu! Các bạn có làm đúng theo Trời làm đâu! Chưa! Cho nên các bạn phải nhìn nhận tội lỗi này để ăn năn sám hối, càng thấy rõ các bạn nhiều hơn. Các bạn học đạo trong miếng ăn, trong giấc ngủ, trong bước đi, trong lời nói. Trong sự thấy của các bạn nó là vô cùng. Trong cái nghe của các bạn cũng vô cùng, cái nói của các bạn cũng vô cùng thay đổi. Đó là một người hành pháp và lập hạnh.

Cho nên nhân dịp này Tiên Phật hóa độ tâm thức của chúng sanh. Mọi người đều có cơ hội nghe qua những lời phân tích rõ rệt, ban chiếu từ Trung Thiên giáng lâm xuống

thế gian để hướng độ tâm linh tiến hóa. Các bạn nghe qua một lời nói, trong ý còn vọng động chê trách khen đầu này, chê đầu kia, động đó các bạn.

Dù cho các bạn theo sát một bên Phật, một bên Thượng Đế cũng vậy đó thôi. Không chịu dứt thất tình lục dục thì Đạo không bao giờ có, các bạn phải hiểu điều này. Phải dứt khoát thất tình lục dục, mới cầu mong trở về con đường giải thoát. Tâm linh của các bạn đã sẵn có, đường đi đã vạch sẵn, cứ chịu ngu để học, để đi một con đường là các bạn sẽ đến, còn các bạn thay đổi hoài thì không bao giờ đến được.

Chính bạn đã lường gạt các bạn nhiều quá rồi, nói láo, nói xược, không đúng đắn, vì không thấy ngoại cảnh để thức tâm. Ngày nay có ngoại cảnh thức tâm tại sao không giữ lòng mà tu, lại động để làm gì? Động chỉ rước trước mà thôi, càng ngày càng nặng. Xác của các bạn giới hạn, rồi lần lượt sẽ tiêu hao, rồi oán trách Trời Phật, tạo tội cho chính mình không hay. Theo Phật trách Phật, theo Trời

trách Trời, theo nhân gian muốn xa lánh nhân gian, vậy về đâu? Ma quỷ gần hơn, sự phản trắc nó sẽ trở về ma quỷ; khổ lắm các bạn ơi!

Chân lý đã cho các bạn thấy rằng tự trách các bạn đi, tự xây dựng cho các bạn đi. Nghiệp các bạn nhiều lắm rồi, các bạn không gỡ, ai gỡ dùm? Thượng Đế đã bó tay từ nhiều kiếp rồi bạn ơi, không phải mới đây. Cha chúng ta cũng phải bó tay, sanh chúng ta ra cũng phải bó tay vì ta không phục hoàn cảnh, và không hành trong thanh tịnh thì làm sao Trời Phật giúp được.

Cho nên Đạo đã có muôn thưở tới ngày nay mấy ai hiểu Đạo. Muốn hành Đạo, muốn làm Đạo, không hiểu Đạo; tội nghiệp cho những tội hồn đã gây tội cho chính họ triền miên, che lấp không được đâu bạn ơi. Cha trên Trời rất sáng suốt, Mẹ trên Trời rất sáng suốt, cảnh thế gian Ngài thấy hết, có làm điều gì cũng thấy hết. Chứng nào các bạn nhìn nhận là những việc làm của các bạn là sai, bất nghĩa bất chính, phải biết hành Đạo, không

nên giành Đạo, giữ chơn tâm thanh tịnh để hành Đạo, không nên giành Đạo, không nên rủ người ta mà sợ mất người ta, cái này là các bạn học động chớ không phải học tịnh. Ngày hôm nay Vô Vi con số của những người tu không phải có hiện diện nơi đây mới là người tu Vô Vi, nhiều người đang ẩn đang tu, thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, tự ăn năn hối cải, qui ẩn trong thanh tịnh lo tu, nhiên hậu mới thấy rõ rằng những người đã tu của Pháp Lý đã may mắn, và ngày hôm nay trở về đây để hội ngộ và cùng tô điểm thêm con đường Đạo tự thức tâm.

Phải trách nhiệm, phải gánh vác, tin Thượng Đế là phải trách nhiệm và gánh vác; không nên cầu xin. Thiếu gì chuyện hay các bạn, bạn rơi vào một cơ đồ của con quỷ lúc đó các bạn sẽ thấy - đầy phép tắc, đầy chơn lý, nhưng mà không bao giờ bạn thấy bạn được, chỉ nghe họ phong cho bạn chức này chức nọ, không bao giờ thấy bạn được. Là tại sao? Tại ta tằm tối, tại ta chưa chịu ăn năn sám hối, làm sao có cơ hội thức tâm. Cho nên ôm cái

hình hài giả tạm này, cộng với một tư tưởng ảo mộng, làm sao đạt pháp. Tôi cũng một hành giả tại thế, tôi cũng đã nếm qua biết bao nhiêu trận đồ ma quỷ, Tiên Phật, nhưng mà rốt cuộc trận đồ nào quý hơn là trận đồ tự thức tự tu, vốn vẹn chỉ chọn một con đường nhẫn hòa nhịn nhục, tự tu tự tiến, chấp nhận hoàn cảnh sẵn có, thức tâm trở về thanh tịnh để quán thông chiêu hướng sáng suốt sẵn có của chính mình mới dâng lên Đấng Cha Trời, ngày đêm làm việc bất chấp.

Các bạn cùng đi với tôi các bạn thấy rõ, ta phải đi, ta phải hành, nếu được thanh nhẹ như Ông Tám ta phải hành. Chính Ông Tám đã bỏ ngủ, nói lên những gì cần thiết để xây dựng tâm thức của chúng ta. Ông Tám không phải là người hưởng thụ, có thể bỏ ăn bỏ ngủ phục vụ chúng ta bất cứ lúc nào; nếu không tu, không thanh tịnh, làm sao phân tách cho các bạn hiểu rõ từ nãy đến giờ. Bao nhiêu chục năm, bao nhiêu ngàn năm để học được rõ rệt chân lý và truyền chân lý trong nội tâm các bạn, đưa hồn các bạn đi từ giai

đoạn một, từ kiến thức này đến kiến thức nọ, từ thử thách này vượt qua thử thách nọ. Chúng ta đồng hành, chúng ta đồng huynh đệ một nhà, ôm lấy khí giới tình thương và đạo đức, phải làm việc, phải làm mãi mãi, phải làm hăm bốn trên hăm bốn để có cơ hội thức tâm. Hành động này đi tới tịnh hay là động đó các bạn? Cho nên các bạn phải làm, phải lập hạnh, phải hy sinh, phải bỏ tất cả những sự đồ kỹ tỵ hiềm trong nội tâm.

Trời Phật sẵn sàng giúp đỡ chúng ta. Chúng ta nhớ Trời Phật, giao tiếp điển Trời Phật, Trời Phật độ chúng ta. Chúng ta ghét Trời Phật, chúng ta đi tìm Trời Phật xem thử có đúng hay là không, chúng ta cũng ngộ được chân lý. Chúng ta ôm Trời Phật, che chở Trời Phật, dấu Trời Phật, và không mở cửa cho mọi người đến với Trời Phật, thì thử xem lại cái bản chất của chúng ta sáng suốt hay là tăm tối.

Cho nên mọi người chúng ta phải hiểu rõ những gì chúng ta có là huynh đệ tử muội chúng ta phải có. Phải giúp đỡ mọi người

từ nghịch tới thuận mới là thật sự người tu, không nên sợ sệt, không nên lấy lý đời để che chở, chèn ép người khác. Thưa thật với các bạn, người tu không sợ trở ngại, không sợ đau buồn, vì người tu đã lấy oán làm ân, sự trở ngại là một phương tiện cho người truy tầm chơn lý. Chúng ta đã và đang làm, chúng ta đã và đang đi, chúng ta phải vượt qua nghịch cảnh. Chúng ta đã quên quá khứ, chúng ta không đặt những gì ở tương lai, nhưng mà chúng ta luôn luôn giữ lòng thanh tịnh trong giây phút này.

Phải quy không, tất cả các bạn không có, xác phàm này không phải của bạn, lời nói này cũng không phải của bạn, cái thức sáng suốt bây giờ các bạn hiểu đây là của bạn thôi, rồi ngày mai cũng vậy; từ đó các bạn mới kêu bằng đi tới. Các bạn còn ôm quá khứ, các bạn còn nhìn tương lai, làm sao có tịnh! Bạn thấy chưa, tạo động thì có, làm sao có tịnh! Cho nên càng hiểu được chân lý thì càng được thanh nhẹ, càng được vui; bất cứ giây phút nào các bạn giữ được cái không, đó là của

bạn. Ôm sự hận thù, ôm sự tranh chấp, thưa các bạn, không khác gì đất cát đang lấp cái mồi. Vốn nó thanh tịnh mà tạo động thì không khác gì chôn sống phần Hồn.

Hôm nay tôi vui hòa với các bạn, nói chuyện trong đêm thanh tịnh cùng các bạn. Giờ này là giờ ngủ sung sướng của chúng sanh, hai ba giờ khuya, ngồi đây thỏ thẻ cùng các bạn, mượn phương tiện khoa học hiện tại để truyền cảm cho các bạn, để thấy rõ sức khỏe và âm thanh của tôi, tôi phải làm việc thâu đêm để cho chúng ta có cơ hội được đồng đi đồng tiến.

Thưa các bạn, chúng ta là món quà quý của càn khôn vũ trụ, nếu chúng ta không hành triễn, hoang phí vô cùng. Mấy chục năm giới hạn, rồi các bạn buông thả trôi chảy như vậy, chừng nào các bạn mới đến trở về với bến giác. Hành lý của các bạn ở thế gian ôm sự tranh chấp, ôm sự phiền muộn, ôm sự bê trễ, mà không sử dụng phần thanh tịnh và chân lý sẵn có của các bạn. Hòa để tiến, các bạn đã hít vô và thở ra, có phải các bạn hòa với

cả càn khôn vũ trụ không? Tại sao các bạn đem ý trách người này người nọ, khen kẻ cao người thấp để làm gì, thưa các bạn? Tại sao không giữ cái vốn không của các bạn mà tiến, giữ cái vốn không của các bạn để mà học tới tận cùng?

Tội nghiệp cho những tội hồn không biết nó, và Thượng Đế quá thương yêu nó cho nên chuyển hóa xuống trần gian nhiều tâm thức hưởng độ khác nhau, nhưng mà chỉ chờ nó tự hành mà thôi; và cho nó hay rằng nhưt lý thông vạn lý minh, mà nó có nhận được một lý, rồi nó đổi qua lý khác rồi cũng vậy đó thôi, nó cũng phải quy không và tu học. Nó mất trầm tĩnh, mất quân bình, tự hại nó; cho nên Mẹ càng rơi lụy, thương yêu mong chờ, đón ngay ngưỡng cửa, chờ ngày nó trở về với một tâm không mà thôi, vì vốn nó là không, lúc nó ra đi với không, mà nó ôm những sự tranh chấp động loạn về thì làm sao gặp được Mẹ hiền nó. Mẹ đã sắp sẵn cho nó tất cả, chỉ chờ nó về mà hưởng thôi, nó còn đem đầy những đồ trần tục đem về làm sao đi được. Nói nó

là căn Thượng Đế, nói nó là căn Diêu Trì, nói nó là căn Phật, nói nó là căn Quan Thánh đi nữa, mà ôm sự động loạn làm sao về với sự chơn giác.

Cho nên hôm nay giờ phút thiêng liêng này để cho mọi người thấy rõ, ta phải buông bỏ ta mới có cơ hội đi về, nghiệp đời đã mang rồi tạo nghiệp đạo nữa làm sao tiến các bạn. Như tôi đã nói rằng tôi không phải Sư các bạn, không phải Thầy các bạn, tôi là bạn, bạn là tôi, chúng ta đồng hành đồng tiến. Tại sao tôi phải nói câu này? Ở thế gian có địa vị ai lại không xin, ai không cầu, ai không muốn; nhưng mà tại sao người này khùng sao mà không chịu? Không chịu cho người ta phụng thờ, ăn một trả mười và nguyện đóng góp, tại sao? Có phải điên không? Vì khi các bạn muốn bỏ nghiệp, các bạn không nên tạo nghiệp, phải làm nhiều hơn để cho xứng đáng những cái gì ở thế gian trao đổi với bạn. Bạn phải thật tình, thật thà và làm cho rõ lẽ hòa ái tương thân của thiên ý, thì các bạn mới có cơ hội giải nghiệp. Các bạn còn tranh chấp làm

sao các bạn giải nghiệp được. Nói tôi tu, nói tôi hành đạo, tại sao quê mùa như thế, không biết được giá trị của chơn không.

Cho nên ngày hôm nay chúng ta có cơ hội tu, chúng ta mới thấy rõ, thiêng liêng đã mách bảo chúng ta rất nhiều, chúng ta phải trở về hành. Các bạn càng qui ẩn lo tu thì các bạn sẽ đạt đạo sớm, mà các bạn còn hưởng ngoại động loạn thì không bao giờ các bạn thấy đạo đâu. Mang danh tu thiếu tu mà thôi. Mất đi sự thanh nhẹ, mất đi sự tự giác thì thức hòa đồng đâu còn nữa.

Cho nên trong căn phòng đằm ấm này, đầy thiện giác, này giờ chúng ta đang hành, đang thiền, đang giác, đang tự nguyện mở đường để đi trong sự thầm kín của nhưn sanh mà công khai với Trời Phật, là tạo sự thanh tịnh cho chính mình. Luôn luôn sử dụng quyền tối hậu tha thứ và thương yêu, tiền của tạm bợ, thất tình lục dục tạm bợ, cửu huyền thất tổ mới đời đời bất diệt chung sống với tâm linh của chúng ta. Chúng ta biết tu, chúng ta sẽ ngộ, chúng ta không biết tu, xưng hô tu làm

điều sai quấy, thì đạo sẽ biến mất và tâm hồn của chúng ta càng ngày càng trì trệ và chậm tiến.

Huynh đệ tử muội đã bước vào ngày thứ nhì, bàn bạc với nhau, cố gắng cho nhau bất vụ lợi. Những gì các bạn đã đạt được, đã thỏ thẻ cùng nhau trong tinh thần xây dựng trao đổi, và lần lượt các bạn mới giảm bớt sự hoang phí về suy tư động loạn. Quên quá khứ, không thật nơi tương lai, nhưng mà giữ tâm Không thì các bạn mới thấy rõ chân lý. Tôi đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần câu này, tại sao? Vì nhiều bạn đang trần trọc, thích ôm cái trọc, quên cái thanh; cho nên nhắc các bạn quy không để đạt thanh, và sống trong thanh, các bạn mới đúng là một người tu. Phải thực hiện nguyên lý nhân hạ. Không có gì đáng bận rộn đâu bạn, không có gì đáng lo âu, không có gì của bạn mà sợ mất. Xác này cũng không phải của bạn đâu, sanh có ngày, chết có giờ đó bạn.

Cho nên các bạn phải hiểu rõ sanh tử không có phần của bạn, các bạn phải quy

không. Sanh thì phải có hình có tướng các bạn, nhưng mà hình tướng này nó giả, sanh cũng không phải của bạn, mà tử cũng không phải của bạn. Cái nào là cái của bạn? Cái thức của bạn phải rời thể xác, sự trong lành như bạn gần với tôi. Cho nên cái chữ quy không để các bạn thấy, sanh thì phải có hình có tướng, mà tử cũng là có hình có tướng, nhưng mà hai cái đó nó cũng phải quy không. Từ trong không, bạn không có sanh, bạn không có tử, thì bạn là không. Phải cái vốn căn bản của các bạn như vậy đó không?

Cho nên đến giờ phút này chúng ta đã phân tách có hơi dài, nhưng tâm hồn các bạn lại được nhẹ, thấy rõ dung điểm sáng suốt của các bạn hơn, thấy rõ sự tranh chấp là tạm bợ rác rến, thấy rõ sự vui buồn cũng là rác rến, thấy rõ của cải là phương tiện cũng là rác rến, nó không nuôi dưỡng được thần thức của các bạn đâu. Cho nên tôi kêu gọi Đại Hội Thanh Tịnh, bớt nói chuyện để thấy mình. Sau khi Đại Hội này ra về, mọi người phải tự nói chuyện, tự hưởng lấy sự thanh cao của

Thượng Đế đã và đang ân ban.

Sự thành công của chư Phật chư Tiên đã tự thoát bằng chân không, trong đó có các bạn đã và đang hành trong cõi làm người. Bao nhiêu triệu năm, bao nhiêu ngàn năm, nhưng mà thức một chút là đắc pháp; chớ tâm các bạn thức rồi, các bạn thấy pháp rất rõ ràng. Không còn lo sợ nữa, không còn có sự sợ sệt nữa; vũ trụ là ta, ta là vũ trụ; tình thương là ta, ta là tình thương; từ bi là ta, ta là từ bi. Phải hiểu điều này mới trở về con đường chơn giác.

Nhìn mặt nhau, huynh đệ tử muội, vợ chồng đối diện, duyên nghiệp rõ rệt, học hỏi rồi phải ra đi. Biết học sớm thì buông bỏ sớm, biết học trễ thì lôi cuốn, lôi kéo chúng ta càng ngày càng trì trệ. Mọi người đều có một duyên nghiệp khác nhau, cha con vợ chồng đều khác nhau, không nên lôi cuốn và độc tài cai trị mà làm đắm chìm tâm thức của chính ta.

Trời Phật một trăm phần trăm tự do cho tâm linh. Làm điều xấu, làm điều tội phải thọ vô trong cái hình thức hiện diện ở thế gian

như tôi thường giải thích, ác thì luân hồi vào lục đạo thú dữ, thú dữ hung hăng sống khổ hơn con thú hiền. Cho nên ở Trời Phật đã cho chúng ta thấy trước mặt có cầm, có thú, có chim, có thú. Phần yếu nó nhẹ nhưng mà nó cũng không thiệt thòi, nó vẫn hưởng được sự thanh cao bay bổng cả càn khôn vũ trụ, còn cái thú hung hăng kia lại bị kẹt, bị đè, bị giam hãm, hung hăng một chút thôi mà khổ đau đằm, vì bản chất hung hăng của nó, Thượng Đế phải cho nó tự do hung hăng, làm sư tử, làm cọp hung hăng lắm, thậm chí làm vợ người đời cũng muốn làm sư tử Hà Đông (cười). Nó tự phạt nó mà nó không hay, nó tưởng chồng nó phải qui phục.

Cho nên các bạn nhìn lại bản tánh, thấy mình đã tạo cơ hội chèn ép mình quá nhiều và không có lối thoát. Nhiều bài học quý báu ở trần gian, nhiều chân lý thể hiện qua hữu vi hình xác nhưng mà ai đã thấu đáo được, ai đã tìm ra nó và sống với nó được, ngoài sự thanh tịnh. Ngày hôm nay các bạn thực hiện trở về với thanh tịnh, các bạn trở về với gia

đình thanh tịnh Vô Vi, hiểu nó và sống với nó, các bạn mới biết là chân lý của hạnh phúc. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, giờ qua giờ, giây qua giây, phút qua phút đang điều luyện các bạn trở về quy không.

Tâm thức của các bạn cứng rắn có khác gì cục đá trên núi kia nhưng mà cũng phải mòn, đó là ngày qua ngày, giờ qua giờ, giây qua giây cũng phải tiến, bắt buộc phải tiến. Qui định của Đấng Đại Thanh Tịnh, Đại Từ Bi đã hướng độ cho chúng ta bằng một đường lối rõ rệt như vậy, vì chúng ta ham muốn, chúng ta cứng rắn, chúng ta cống cao ngạo mạn, chúng ta kỳ thị mọi người không khác gì cục đá mà thôi, chớ không phải hay đâu các bạn. Các bạn vẫn trong đường lầm than, tim gan của các bạn bất ổn, các bạn không thấy chớ, các bạn đã gây bệnh cho bạn rồi. Gan của các bạn không ổn đâu, bộ phận các bạn đang cai trị nhưng mà không ổn. Thần thức của các bạn không yên đâu, chớ đừng tưởng lầm mình đã đạt đạo. Hòa chưa nổi với chính mình làm sao hòa với thiên hạ. Triệu triệu

sanh linh đang chờ thức mở tâm hòa đồng với chính chúng ta, triệu triệu sanh linh đang hỗ trợ cho chúng ta tiến hóa, chúng ta lại quên ơn, chúng ta đi con đường xấu thay vì con đường tốt.

Dịp may đã về được với chúng ta, huynh đệ tử muội chúng ta trong hai bữa rày, ngày thứ nhất, ngày thứ nhì học không ít. Ngày càng được học nhiều hơn, ngày càng được mở tâm hơn, ngày càng thấy được giá trị của thanh tịnh ẩn tàng trong tâm thức của chính chúng ta. Thấy cái chữ hòa mới thấy rõ Vô Vi, thực hiện được chữ hòa mới thực hiện được Vô Vi, còn tranh chấp làm sao biết giá trị của Vô Vi. Nụ cười của các bạn không tươi, không thật sự tươi, giả tạo, vì tâm các bạn không mở làm sao có nụ cười tươi, lúc nào cũng trầm tư không lối thoát.

Các bạn phải quay về, quay về với chính bạn, quay về với cái thể xác cấu trúc siêu nhiên này mà để tưởng niệm công lao của cả càn khôn vũ trụ do Thượng Đế chứng minh. Bạn đã có pháp thì làm cho cái thể xác này

nó hòa đi bạn, nó hòa hợp với sự cấu trúc siêu nhiên quy không của chính nó, thì các bạn mới đền đáp được ơn của Thượng Đế. Ngài cho các bạn được một cái xác này, được một cái phương tiện này, thì các bạn biết sử dụng phương tiện này hòa ái tương thân với nó, quy một của cả càn khôn vũ trụ thì các bạn sẽ đem cái thần thức này trở về nơi bến giác. Không bao giờ bị diệt, không bao giờ bị mất, không bao giờ bị hư, vì nó có tâm linh nó mới chế ra được một cái thể xác siêu diệu như thế này, mà thể xác siêu diệu như thế này là cộng đồng của tâm linh, hai là một, một là hai. Phân ra hai nơi thật, nhưng rồi quy nguyên cũng là một, trong cái cơ điển giới hòa tan là một. Ngũ hành làm việc theo ngũ hành sanh khắc, tâm linh thể hiện theo tâm linh trong chu trình tiến hóa, hôn vĩa phân minh, có thanh có trược, có trụ có diệt, lại có hồi sinh. Đó, để cho các bạn thấy rằng sanh, trụ, hoại, diệt, hồi sinh. Hồi sinh là cái gì? Tất cả cộng đồng của sanh trụ hoại diệt đồng được hồi sinh, thì chúng ta hiện tại ở đây rồi một

ngày nào đó chúng ta phải rời khỏi, rồi vun bồi tâm thức để trở về với cõi bất diệt, đó là hồi sinh.

Có cơ hội tu bổ sửa chữa để biết được định luật và chúng ta quán thông được chơn tà thì chúng ta mới thấy rõ sử dụng điển là chánh không các bạn. Điển nó tròn trịa và không bao giờ bị hao hớt và mất nó. Chính nó là chủ đề. Ngày hôm nay các bạn đã biết dụng trung tâm bộ đầu làm chủ đề, hướng thẳng trung tâm sinh lực cả càn khôn vũ trụ, thực hành để tự thức tâm, càng ngày càng quán thông tiểu thiên địa này với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ là một. Tại sao nói trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ với tiểu thiên địa này là một? Nếu không có cái xác này các bạn không có sanh, không có cái xác này không có nơi ngự để học mà tu. Xác này có phải sinh lực như sinh lực cả càn khôn vũ trụ không? Đó, để mở rộng tiềm thức cho các bạn, để các bạn thấy nhiều hơn và biết giá trị của chính mình hơn. Không nên hủy hoại thể xác này, không nên vun bồi tánh hư tật xấu mà phạm

thượng. Hủy hoại thể xác này là khinh khi Thượng Đế, hủy hoại thể xác này là khinh khi Mẹ hiền trên Trời. Tội nặng, không giải quyết, không cứu nổi.

Cho nên hôm nay các bạn cũng muốn có lời nói tôi để tiếp tục; tôi phải bỏ công thâu đêm để nói chuyện cùng các bạn, đóng góp cùng các bạn, trong sự nhu cầu mong muốn của các bạn, không ngoài nguyên ý tình thương và đạo đức, để chúng ta ôm lấy nhau cùng đi, cùng thức, cùng giải tỏa những sự phiền muộn của huynh đệ tử muội của chúng ta đã gặp phải, cố gắng ý thức giá trị của quy không, không bị bơ vơ và đau khổ nữa. Nói có hơi nhiều, cả hai mặt băng, mong các bạn có thì giờ lưu ý, và cùng sống trong giây phút thiêng liêng của cộng đồng chư Tiên chư Phật và giải tỏa mọi sự phiền muộn trong tâm thức của các bạn, nắm nó mà đi, giữ nó là tiến.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

10 Điều Thực Hành Tâm Đạo

1. Nhịn nhục và cần mẫn.
2. Dứt khoát thất tình lục dục.
3. Tha thứ và thương yêu.
4. Nuôi dưỡng tinh thần phục vụ tối đa.
5. Bô thí và vị tha.
6. Đối đãi thật tâm và lễ độ.
7. Sống tạm để cứu đời, không phải để hưởng thụ.
8. Giữ tâm thanh tịnh bất cứ trường hợp nào xảy đến.
9. Quên mình trì niệm Lục Tự.
10. Hòa tan trong khổ, mưu cầu sớm thức tâm.

